

Nabożeństwa w naszej parafii - sierpień 2014

2.08 sobota	Proroka Eliasza. Święta Liturgia Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
3.08 niedziela	Niedziela VIII po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia. Modlitwa za zmarłych w Powstaniu Warszawskim	godz.10⁰⁰
4.08 poniedziałek	Świętej Równnej Apostołom Marii Magdaleny Nabożeństwo w Katedrze Metropolitalnej	
6.08 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰
9.08 sobota	Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
10.08 niedziela	Niedziela IX po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 10⁰⁰
13.08 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰
16.08 sobota	Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
17.08 niedziela	Niedziela X po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 10⁰⁰
18.08 poniedziałek	Wigilia Święta Przemienienia Pańskiego. Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 17⁰⁰
19.08 wtorek	Święto Przemienienia Pańskiego. Święta Liturgia.	godz. 9⁰⁰
20.08 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰
23.08 sobota	Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
24.08 niedziela	Niedziela XI po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 10⁰⁰
27.08 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wigilia Święta Zaśnięcia Najświętszej Bogurodzicy	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17⁰⁰
28.08 czwartek	Święto Zaśnięcia Najświętszej Bogurodzicy. Święta Liturgia.	godz. 9⁰⁰
30.08 sobota	Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
31.08 niedziela	Niedziela XII po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 10⁰⁰

Gazetka Parafii Św. Jana Klimaka na Woli w Warszawie

ul. Wolska 138/140
01-126 Warszawa
tel.. 22 836 68 16
fax. 22 836 88 16
www.prawoslawie.pl

Liturgia Św.:
niedziela – godz. 10⁰⁰
środa i święta – godz. 9⁰⁰

Nabożeństwa wieczorne:
sobota i wigilie świąt – godz. 17⁰⁰
Kancelaria Parafii i Zarządu
Cmentarza czynna:
pon. – czw. od 9⁰⁰ do 15⁰⁰
pt. od 9⁰⁰ - 13⁰⁰

PKO BP 56 1020 1185 0000 4302 0109 8904

W Naszej Parafii

Parafia Prawosławna św. Jana Klimaka w Warszawie, 1 sierpnia 2014, nr 8 (64)

ПРЕОБРАЖЕНИЕ ГОСПОДА БОГА И СПАСИТЕЛЯ НАШЕГО ИИСУСА ХРИСТА

Тропарь праздника,

Преобразилсѧ еси на горѣ, Христе Боже, показавый ученикомъ Твоимъ славу Твою, якоже можаху, да возсияетъ и намъ, грѣшнымъ, свѣтъ Твой преносѣщный молитвами Богородицы, свѣтодавче, слава Тебѣ.

Кондак,

На горѣ преобразилсѧ еси, и якоже вѣщяху ученицы Твои, славу Твою, Христе Боже, видѣша, да егда Тя узрятъ распинаема, страданне оубо оуразумѣютъ вольное, миромъ же проповѣдаютъ, яко Ты еси констанныи Отче сианне.

Вѣлчанне:

Вѣлчаемъ Тя, живодавче Христе, и почитаемъ пречистыя плоти Твоея преславное преображенне.

Święto Przemienienia Pańskiego.

Po sześciu dniach Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba i Jana i zaprowadził ich samych osobno na górę wysoką. Tam przemienił się wobec nich. Jego odzienie stało się lśniące białe tak, jak żaden folusznik na ziemi wybielić nie zdoła. I ukazał się im Eliasz z Mojżeszem, którzy rozmawiali z Jezusem (Mk 9, 2-4).

Trzej apostołowie – Piotr, Jakub i Jan – razem z Chrystusem wspięli się na górę Tabor, gdzie miało miejsce Przemienienie Pańskie. Pojawili się tam biblijni prorocy Mojżesz i Eliasz. Mówili o zbliżającym się odejściu Chrystusa do domu Ojca. Potem – jak wiemy z Ewangelii – zawisł nad nimi świetlisty obłok, z którego rozległ się głos: *To jest mój Syn umiłowany, Jego słuchajcie* (Mk 9, 7). Pan Jezus nie wszedł na szczyt góry sam – wziął ze sobą trzech uczniów. Na górze Tabor uzyskali nowy, duchowy wzrok – i było im dane ujrzeć Światłość, która przemieniła Chrystusa. Wówczas to Zbawiciel po raz pierwszy zapowiedział Swą męczeńską śmierć i zmartwychwstanie. Ale Apostołowie nie pojęli Jego słów, ponieważ, zgodnie z tradycją żydowską, postrzegali Chrystusa jako przyszłego króla, który wybawi naród od obcoplemiennych najeźdźców. Natomiast sam Chrystus gotowił się już do poniżeń Golgoty i męczarni na krzyżu, ukazał więc trzem Uczniom chwalebne Swe Przemienienie, by mogli dać świadectwo Jego Boskości i dobrowolnego pójścia na Drogę Krzyżową.

Istotę Przemienienia oddają jego symbole. Góra – to szczytowy punkt wyciszenia, zaciszne miejsce, gdzie najlepiej odmawiać modlitwę, która umożliwia połączenie naszego niespokojnego umysłu z Bogiem. *Tabor* w przekładzie oznacza czystość, blask. Kto uzyskuje świadomość swych uczynków i skruchę za ich popełnienie, pozbywa się duchowego brudu i może uzyskać Boski niestworzony blask. W dążeniu do osiągnięcia tego celu, dostąpienia owej Światłości – do przeobcowania ludzkiej natury – chrześcijaństwo widzi duchowy sens życia.

Święto Zaśnięcia Najświętszej Bogurodzicy.

Święto Zaśnięcia Matki Bożej zostało ustanowione w IV wieku i obchodzone jest 15 (28) sierpnia. Jest to ostatnie spośród dwunastu wielkich świąt w cerkiewnym roku, wielkie święto (stałe) ku czci Najświętszej Marii Panny. Poprzedzone jest dwutygodniowym postem. Świętu Zaśnięcia Bogurodzicy poświęcone jest wiele cerkwi.

Najświętsza Dziewica, podobnie jak jej Syn, przeszła wrota śmierci, stała się uczestnikiem losów całego rodzaju ludzkiego. Zaśnięcie Bogurodzicy było naturalną, rzeczywistą śmiercią, której z powodu grzechu pierworodnego podlegał cały rodzaj ludzki. Najświętsza Maria Panna była podobna nam *we wszystkim*, dzieliła z całym stworzeniem skutki grzechu pierworodnego, podlegała więc także śmierci. Inaczej było z Chrystusem, który był prawdziwym Bogiem i prawdziwym człowiekiem, też podobnym do nas *we wszystkim* – z wyjątkiem jednak grzechu pierworodnego. Śmierć nie miała nad Nim więc żadnej władzy: zwycięstwo nad śmiercią zaowocowało chwalebny Jego Zmartwychwstaniem. Matka Boża nie zwyciężyła śmierci własnymi siłami, została zbudzona ze Swego Zaśnięcia przez Chrystusa. Bogurodzica stanowi prawzór zmartwychwstania całego stworzenia.

Zgodnie z tradycją Cerkwi, po zaśnięciu Bogurodzicy Chrystus przybył w chwale otoczony aniołami i Świętymi, by przyjąć Jej duszę. Było to niejako zapowiedzią Jego drugiego Przyjścia na świat – paruzji. Tego przyjścia Chrystusa w chwale nie należy jednak łączyć z Sądem Ostatecznym dla osoby Bogurodzicy. Ona bowiem już za swego życia przeszła od śmierci do żywota. W odróżnieniu od trzydniowego władczygo przebywania w grobie Zbawiciela (*zstąpił do piekieł...*), Maryja dostąpiła właściwej wszystkim ludziom „statycznej” śmierci. Stało się tak, aby mogła dostąpić wyzwolenia ze swego śmiertelnego ciała i przyoblec się w ciało zmartwychwstałe. Na podobieństwo Chrystusa, po upływie trzech dni, Maria Panna zmartwychwstała i została wzięta do nieba, gdzie teraz żyje – z ciałem i duszą – w wiecznej chwale wraz ze Swym Synem.

Według tradycji świętej, rozproszeni po odległych miastach i krajach Apostołowie, wiedzeni mocą Bożą, stawili się w Jerozolimie, by pożegnać Matkę Bożą i złożyć Jej ciało do grobu. Zrządzeniem Bożej Opatrzności, przy zaśnięciu i pogrzebie Przenajświętszej Bogurodzicy nie był obecny apostoł Tomasz. Po trzech dniach, gdy przybył do Jerozolimy, pragnąc ujrzeć Matkę Chrystusa – po otwarciu grobu Jej ciała już nie znaleziono. Wtedy obecni zrozumieli, że Chrystus wskrzesił Swą Matkę i z ciałem wziął do nieba.

Przenajświętsza Bogurodzica wraz ze świętym Janem Chrzcicielem stanowi dla Prawosławia ukoronowanie i kulminację starotestamentowej świętości. Matka Pana Jezusa dostąpiła przeobcowania poprzez wolne i nieprzymuszone przyjęcie do swego łona Zbawiciela. Maryja jest postacią wiążącą wszelkie sfery: jako ostatnia i największa spośród sprawiedliwych Starego Przymierza – mężczyzn i kobiet, jest Ona jednocześnie ukrytym sercem Kościoła Apostolskiego (Dz Ap 1, 14), sercem świata oraz duchowym ośrodkiem człowieczeństwa i całego stworzenia. Łączy Ona w sobie niebo i ziemię, na podobieństwo drabiny ze snu Jakuba.

Prawosławie, w swym kulcie liturgicznym, zwraca się do Matki Bożej jako „nieskazitelną”, „najchwalebniejszą”. Jest Ona *radością wszelkiego stworzenia*, jest *kwiatem rodu ludzkiego i bramą niebios*. Kościół prawosławny od najwcześniejszych swych lat widzi w Bogurodzicy wielką Orędowniczkę rodzaju ludzkiego, Współuczestniczkę Odkupienia. Nazwy Jej ikon wyrażają głęboką wiarę w Jej Opiekę jaką rozpacza nad światem. Jest „Żarliwą Wspomożycielką”, „Ścianą Niewzruszoną”, jest „Radością wszystkich udęczonych”, „Wspomożeniem grzeszników”.

Widać stąd, jak wysokie i zaszczytne miejsce my, prawosławni, dajemy Świętej Dziewicy w naszej teologii i modlitwie. Dla nas stanowi Ona największą ofiarę darowaną Bogu przez ród ludzki, jak to zostało wyrażone w jednej z Bożonarodzeniowych pieśni:

„Cóż mamy przynieść w ofierze Tobie, O Chryste, Który ze względu na nas pojawiłeś się jako człowiek? Każde stworzenie uczynione przez Ciebie przynosi Ci dziękczynienie: Aniołowie ofiarują Ci pieśń, niebios – gwiazdę, Mędrzy – dary, pasterze – zdumienie, Ziemia – grotę, pustynia – żłób, My zaś – Dziewicę Matkę.”